

TINTILINIĆ

Školski list osnovne škole Gruda • broj 10 • veljača 2009. g. •

EKO ŠKOLA

NATJECANJA...

NIJE U REDU !

Web STRANICA ŠKOLE

TEMA BROJA:

VOLONTERSTVO

RIJEČ RAVNATELJICE

Pred vama je novi, deseti po redu Tintilinić – naš školski list. I ove školske godine je naše vrijedno uredništvo pripremlilo novo izdanje Tintilinića bogato različitim temama. Nadam se da ćete se zabaviti i nešto novo

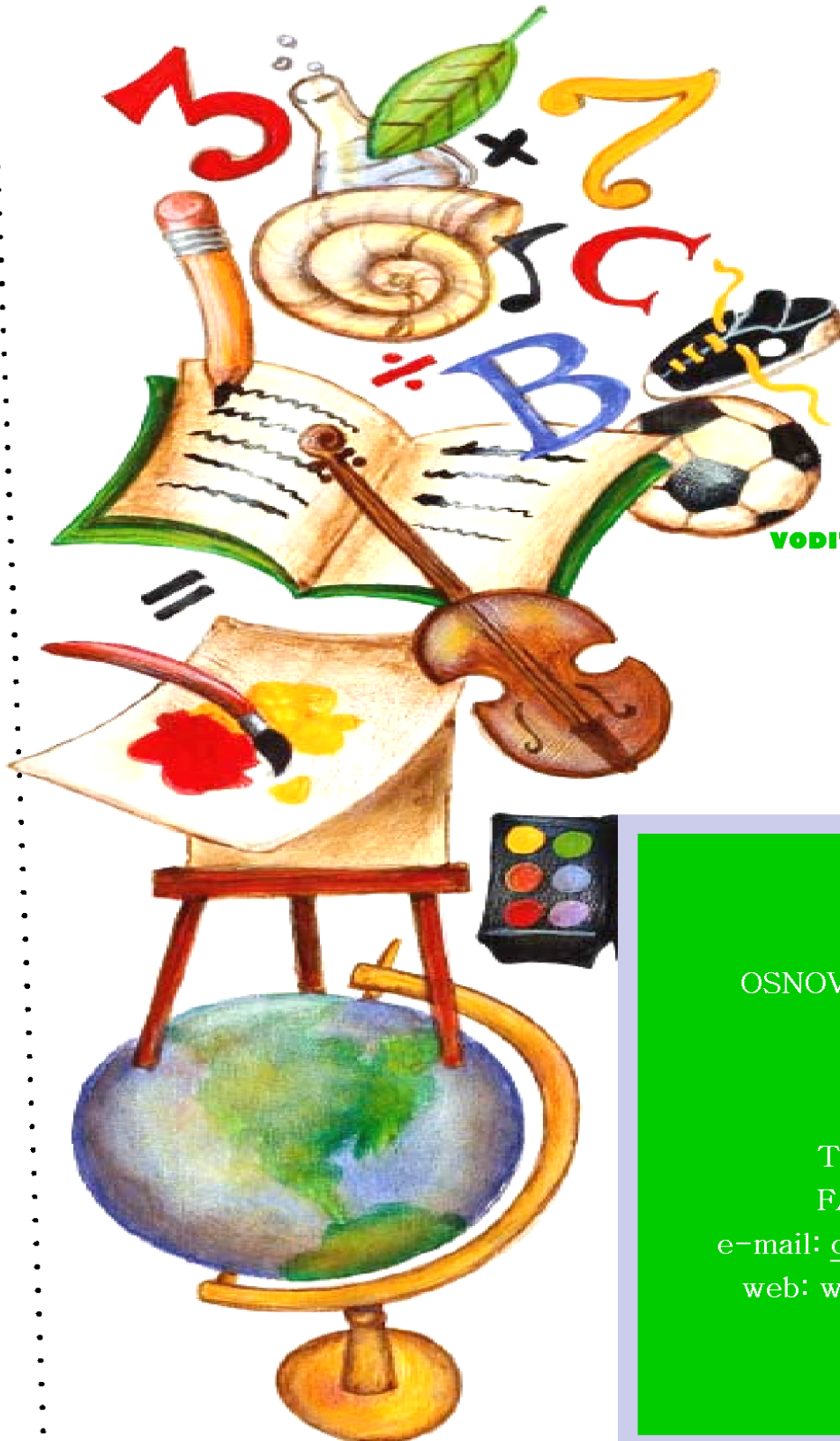
doznati čitajući naš list.

Pred nama su nove radne obveze – razna natjecanja, stjecanje statusa Ekoškole i niz drugih aktivnosti. Našim učenicima želim puno upornosti i uspjeha u radu.

Vaša ravnateljica

Zdenka Pivčić

UREDNIŠTVO:

Lucija Ljubić, 8.b
Petra Ljubić, 7.b
Matea Stojić, 6.a
Marin Bendiš, 6.b
Katia Opušić, 6.b
Ana Uroš, 7.a
Ana bareza, prof.

VODITELJICA NOVINARSKE GRUPE:

Ana Bareza, prof.

GRAFIČKA PRIPREMA:

Jelena Vlahović, prof.

OSNOVNA ŠKOLA 'GRUDA'

GRUDA 65

20215 GRUDA

TEL: 020 791 012

FAX: 020 791 012

e-mail: os-gruda1@du.t-com.hr

web: www.os-gruda.skole.hr

SADRŽAJ:

VOLONTIRAM, A NE MORAM ... 3

VRIJEDNOST JEDNOG OSMIJEHA ... 3

PRIREDBA U PROSTORIJAMA DEŠE ... 4

KAKVA JE NAŠA UČIONICA ... 4

DOBROVOLJNO DARIVANJE KRVI ... 5

KAKO PRONAĆI KREATIVCA U SEBI ... 6

HVALI MORE DRŽ' SE KRAJA ... 7

HVALI MORE DRŽ' SE MOBITELA ... 7

ZELENI KUTAK ... 8

GOSPINA TRAVA ... 9

ZUBI SU VAŽNI ... 10

ŠAHOVSKA GRUPA ... 10

KULTURA I OBIČAJI ... 11

LJUDI NAHVAO I LJUDI NAZBILJ ... 12

ŠTO JE ČAROBNO U MIRISU KRUHA ... 13

STJEPAN RADIĆ U KONAVLIMA ... 14

STARE RIČETE PO KONAVOSKI ... 15

NIJE U REDU ... 16

UČENIČKI RADOVI ... 16

WEB STRANICA ŠKOLE ... 19

MALO SMIJEHA ZA KRAJ ... 19

DAČKE MUKE

Piše: Petra Ljubić, 7. b

Odrasli uvijek ponavljaju "Od kolijevke pa do groba najljepše je školsko doba", a učenici kada čuju tu rečenicu, samo duboko uzdahnu. Ta rečenica i ne bi bila tako strašna da su nam programi u školama lakši i da profesori toliko ne navaljuju s testovima, pogotovo na kraju godine. Kako je danas 1. studenog i

približava se kraj prvog polugodišta, još sam se prisjetila naših muka, pa vam sa sigurnošću mogu priopćiti da je u školi „ludnica“: profesori sa svih strana napadaju s testovima i ispitivanjima jer moraju zaključiti ocjene, a nas nitko ništa ne pita, nego samo govore: 'Kraj je polugodišta moramo zaključiti ocjene' i tako

stalno. Eh! Gdje nam je sada taj „HNOS“ kojeg svi uvijek spominju. Iznevjerio nas je! Iako ja mislim da on nikada i nije postojao jer kroz cijelu godinu nije bilo nikakvog olakšanja, nego samo više knjiga i teških torbi.

Eh! Gdje nam je sada taj „HNOS“ kojeg svi uvijek spominju. Iznevjerio nas je!

OŠ „Gruda“ u suradnji s humanitarnom organizacijom Deša organizirala je literarni natječaj na temu volontiranja.

Radovi su bili izloženi u prostorijama Deše.

VOLONTIRAM, A NE MORAM

Piše: Marijela Antunović, 6.a

Neki ljudi volontiraju, tj. pomažu starijima i nemoćnim ljudima. Sada ću vam ispričati što mi se jednoga dana dogodilo prilikom posjeta staračkom domu. Toga dana sam otišla mojoj tetki koja radi u staračkom domu. Tamo je puno starih i bolesnih ljudi. Tetka me je morala ostaviti samu jer mora pomoći ustati jednoj starijoj osobi. Malo sam razgledala dom. Ušla sam u sobu u kojoj je bio jedan čovjek s bolesnom nogom. Bio je jako tužan, no kad me je opazio kao da je odjedanput postao sretan. Pitao me je kako se zovem i što radim u domu za starije. Ja sam mu odgovorila na pitanja, a tada je on rekao: "Marijela, molim te donesi mi čašu vode, jako sam žedan, a ne mogu ustati zbog noge." Ja sam naravno otišla po vodu, a kada sam se vratila i dala mu čašu punu vode, bila sam sretna. U to je došla moja tetka i rekla da je vrijeme da pođemo kući. Rekla sam joj da me pričekaj dok se pozdravim s mojim dragim prijateljem. Bio je jako sretan. Od tada sam shvatila kako te pomaganje usređuje i uveseljava, a i ljude kojima pomažeš.

VOLONTIRAM, A NE MORAM

Piše: Matea Stojić, 6.a

Voluntirati znači nešto htjeti, pomagati i činiti dobro!!!

Ja sam Matea. Odlučila sam napisati sastavak o mom pomaganju starijima i nemoćnima.

Jednoga dana vidjela sam staricu kako se klata sa tri pune vrećice. Potrčala sam i uzela dvije vrećice. Vidjela sam zahvalnost i sreću u njezinim očima. Kada sam došla do njene kuće gdje sam joj predala vrećice odmah me od sreće poljubila. Bilo mi je drago što sam baki Ani pomogla i znam da će ona to pamtiiti do kraja svog života. Ja sam nakon toga pošla u školu i cijeli dan sam se osjećala predivno.

Znam da sa starijim osobama nekad nije lako, ali svaki minut proveden s njima zlata vrijedi. Moje obje bake su stare i što god im treba ja učinim za njih. Moja želja, pomoći starijim osobama, je jaka i uvijek ću pomagati starijima. Ipak se „dobro dobrim vraća“.

VRIJEDNOST JEDNOG OSMIJEHA

Jedan osmijeh ne košta ništa

A donosi mnogo.

Obogaćuje onoga koji ga
prima,

A ne osiromašuje onoga koji
ga daruje.

Ne traje dulje od jednoga
trena,

A sjećanje na nj

Ponekad je vječito.

Nitko nije tako bogat

Da bi mu osmijeh bio
nepotreban.

Nitko nije tako siromašan da ga
ne bi mogao dati.

Stvara radost u kući

Potpora je poslovanju;

Osjetljiv je znak

Dubokog prijateljstva.

Jedan osmijeh pruža odmor

U umoru;

Obnavlja hrabrost

U malodušnosti

Pružaju utjehu

U žalosti,

Prirodni je lijek

U svakoj patnji.

Ali je dobro koje se ne može
nabaviti

Niti pozajmiti

Niti ukrasti;

Jer osmijeh vrijedi

Samo u času kad se daruje.

Ako ponekad suretnete

Nekoga tko nam ne uzvratiti

Očekivani osmijeh,

Budite velikodušni

Pa mu dajte svoj osmijeh

Jer osmijeh nije nikome

Toliko potreban kao onome

Koji ga ne zna dati drugome.

P. Faber

PRIREDBA U PROSTORIJAMA "DEŠA"

volonterstva", u suradnji s gradom Dubrovnikom i Nacionalnom zakladom za razvoj civilnog društva iz Zagreba.

Na izložbi u povodu Međunarodnog dana volontera, 5. prosinca, u Lazaretima su izloženi radovi djece sudionika projekta, uz nastup učenika iz Pridvorja i iz OŠ Marina Getaldića.

U "Dešin" projekt bili su uključeni dječji vrtići Slano i Cavtat, osnovne škole Marina Getaldića, Dubrovnik, Gruda, OŠ Gruda — Područna škola Pridvorje, OŠ Gruda — PŠ Radovčići, OŠ Slano, Gimnazija Dubrovnik i OŠ Cavtat.

Nagradu za likovni rad na temu projekta dobili su Baldo Mihović iz OŠ Slano, Antonela Dender iz OŠ

Primorje Smokovljani, Ana Prebisić iz OŠ Marina Getaldića, Matija Cvjetković iz OŠ Gruda — PŠ Radovčići, Marta Šapro iz OŠ Gruda i Mario Mihočević iz OŠ Gruda — PŠ Pridvorje.

Iz OŠ Gruda PŠ Radovčići, Marta Šapro iz OŠ Gruda i Mario Mihočević iz OŠ Gruda PŠ Pridvorje.

Nagradu za literalni rad na temu projekta dobili su **Tomislav Uroš, Lucija Njirić, Paula Učović, Ivan Uroš, Andrijana Rašica i Ivan Koprivica** iz OŠ Gruda.

Djeca znaju čemu služe volonteri!

Dubrovačka humanitarna udruga "Deša" zaključila je ovogodišnji projekt pod nazivom "Kampanja podizanja svijesti o potrebi i važnosti

LIJEPE VIJESTI . . .

KAKVA JE NAŠA UČIONICA

Pišu: UČENICI I .RAZREDA

Od početka škole uređujemo našu novu učionicu.

Ona je mala a i nas ima malo. Nastojimo učiniti sve da se osjećamo ugodnije. Svaki dan mijenjamo raspored sati i kakvo je vrijeme. Imamo i pravila ponašanja kojih se nastojimo pridržavati.

Dodite i uvjerite se da govorimo istinu.

AKCIJA DOBROVOLJNOG DARIVANJA KRVI

pišu: Lucijana Kukuljica, Antonela Đurić i Mija Švago, 8b razred

Dana 16.10. 2008. u prostorima sportske dvorane OŠ „Gruda“ u organizaciji Crvenog križa održano je dobrovoljno darivanje krvi.

Između ostaloga mlade novinarku školskog lista „Tintilinić“ intervjuirale su dr. Silvu Mladošić i Pavu Ogrestu, te smo doznale nešto više o ovakvim akcijama i brojnim drugim zanimljivostima, poput te da Kinezi uopće nemaju negativnu krvnu grupu, a Indijanci krvnu grupu AB.

TINTILINIĆ: Kada je prvi put provedeno dobrovoljno darivanje krvi u Dubrovniku?

SILVA MLADOŠIĆ: Prva transfuzija krvi provedena na kirurškom odjelu Dubrovnik zabilježena je u svibnju 1936. god. A prvi darovatelji pojavili su se 1956. godine.

TINTILINIĆ: A na Grudi?

SILVA MLADOŠIĆ: Već dugi niz godina.Imamo čak pribilježenog davatelja iz 1988. godine.

TINTILINIĆ: Zašto se održavaju ovakve akcije?

PAVE OGRESTA: Kako bi se pomoglo ljudima u nevolji. Onima koji imaju opekline, povrede i šok nakon povrede. Krv je također potrebna za operacije, kod trovanja, kod slabokrvnosti, nekih zaraznih bolesti te za zamjenu krvi kod novorođenčadi i izradu cjepiva protiv zaraznih bolesti.

TINTILINIĆ: Kakav je odaziv

ljudi na ovu akciju?

SILVA MLADOŠIĆ: Otprilike oko 40 ljudi, ali zna biti i više.

TINTILINIĆ: Jesu li darivatelji uvijek isti ili dolaze i novi?

SILVA MLADOŠEVIĆ: Vraćaju se stari, ali dolazi i novi.Ljudi dolaze i zato što su oni prije bili primatelji krvi i sada kad su shvatili koliko je to važno i dobro, odlučuju se i oni za taj

pothvat.

TINTILINIĆ: Tko sve može biti darivatelj?

PAVE OGRESTA: Svaki zdravi čovjek u razdoblju od 18. do 65. godina života. Po zakonu maloljetnici i staročad to ne smiju.

TINTILINIĆ: Postoje li još neki razlozi zašto netko ne smije dati krv?

SILVA MLADOŠIĆ: Postoje! Trudnice, dojilje i žene za vrijeme menstruacije ne smiju davati krv. Te oni koji su na lijekovima, koji imaju nizak ili visok krvni tlak ili su nedavno bili na nekom operativnom zahvatu, također ne mogu biti darivatelji. Svi oni koji su se odlučili na ovo, moraju iskreno ispuniti upitnik, kako bi se još detaljnije znalo mogu li to i postati.

TINTILINIĆ: Koliko često netko može biti darivatelj?

SILVA MLADOŠEVIĆ: Muškarci svaka 3 mjeseca, a žene svaka 4 (zbog gubljenja krvi putem menstruacije).

TINTILINIĆ: Koliko se prosječno od jedne osobe uzima krv?

SILVA MLADOŠIĆ: oko 450 ml.

TINTILINIĆ: Smijemo li jesti prije darivanja krvi?

SILVA MLADOŠIĆ: Ovo nije obično vađenje krvi, pa zato nije poželjno biti natašte. Dobro je pojesti lagani obrok prije darivanja krvi.

TINTILINIĆ: Koliko vremenski traje darivanje krvi?

PAVE OGRESTA: Od osam do 12 minuta. Nakon toga je predviđeno vrijeme za odmor, druženje s drugim darivateljima, te osveženje uz lagani obrok i bezalkoholno piće.

TINTILINIĆ: Postoji li mogućnost od kakvih rizičnih posljedica tj. bolesti?

SILVA MLADOŠEVIĆ: Ne! Samo u 1-2% darivatelja mjesto uboda otekne zbog težeg nastajanja igle u venu ili lošeg položaja.

TINTILINIĆ: Jeste li kada imali darivatelja koji se bojao?

SILVA MLADOŠIĆ: Da, imala sam! Bila je to jedna mlada djevojka. Prvi put kada je došla toliko se prepala i oznojila da je iza nje čitav ležaj ostao mokar. Drugi put je već bilo bolje, uopće nije gledala u iglu i bila je sasvim dobro, no čim bi pogledala prema ruci i igli njezina tortura bi se nastavila. No, to je sve stvar psihe.

TINTILINIĆ: Jeste li i Vi dobrovoljni darivatelj?

SILVA MLADOŠIĆ:

Naravno, ovo mi je već 72 put. Nakon darivanja osjećam se tako sretno i zadovoljno, ta spasila sam nekome život!

TINTILINIĆ: Vi ste već iskusni, no ipak, bojite li se i je li Vam kad pozlilo?

SILVA MLADOŠIĆ: Ma naravno da ne! Nego se svaki put osjećam sve mlađe (smijeh) jer mi se krv stalno mijenja, starija ostari, a srž proizvodi novu.

TINTILINIĆ: Dobivaju li darivatelji kakve nagrade?

PAVE OGRESTA: Naravno, oni su nacionalno bogastvo svake zemlje. Ženama se za svaku 5, 10, 20, 25, 35, 55. i 75. darivanu krv, a muškarcima za svaku 10, 20, 30, 40, 50, 75 i 100. uručuju prigodna priznanja. Darovatelji koji su darovali krv 100 i više puta primaju i visoka državna priznanja i odlikovanja. U našoj Županiji oni

Kinezi uopće nemaju negativnu krvnu grupu, a Indijanci krvnu grupu AB

koji su više od 20 puta darovali krv imaju besplatni gradski prijevoz. Organiziraju se i večere, zabave i izleti. Baš se uskoro ide na višednevni izlet na Mljet.

To bi bilo sve od naših dragih doktorica, a što kažu darovatelji koji su željeli ostati anonimni, ali „veliki“:

TINTILINIĆ: Zašto ste počeli darivati krv?

DARIVATELJ: Ne znam, jednostavno mi je tako došlo, na ovaj način nekome mogu pomoći.

TINTILINIĆ: Čini li Vam to neko

zadovoljstvo?

DARIVATELJ: Da, ovim putem činim dobro djelo.

TINTILINIĆ: Da li vam je kad pozlilo?

DARIVATELJ: Nije i uopće se toga ne bojim.

Evo, i s ovim bi zaključili naš intervju! Vidimo da se većina ljudi rado odaziva na ovakve akcije, da svi vole pomagati drugim ljudima u nevolji. Pa čak i oni koji se boje nekako to prebrode, stisnu zube, daruju krv,

a kasnije spase nekome život te se neizmerno raduju. Postanite i Vi dobrovoljni darivatelji krvi i vidjet ćete koje je to zadovoljstvo, ali ako po zakonu to ne možete pokušajte nagovoriti roditelje i prijatelje na ovo dobro djelo, jer nikada ne znate hoće li i vama zatrebati krvi. **Hvala!**

Darovatelji koji su darovali krv 100 i više puta primaju i visoka državna priznanja i odlikovanja.

KAKO PRONAĆI KREATIVCA U SEBI

Piše: Marin Bendiš 6.b

Što je zapravo kreativnost?

Kreativnost je mašta i originalnost. Nalazimo je na svakom koraku.

Općenito u svemu oko nas. Dizajneri su ti koji brinu o originalnom izgledu hlača koje će postati novi hit ili možda o izgledu novog automobila.

Svatko od nas je na neki način originalan bilo da to iskazuje na satu likovne kulture, hrvatskog jezika, glazbene kulture ili čak na satu tjelesne kulture. Kreativnost nije nešto sa čime smo rođeni već ju stječemo u životu. Mnoge radionice nam pomažu da postanemo kreativniji i maštovitiji. Primjerice u OŠ Gruda postoji škola pletenja u kojoj svi učenici mogu naučiti pletiti stare konavoske vezove i pritom naučiti nešto iz života svojih predaka radeći raznolike uzorke. Kreativnost se stječe i na mnogo drugih načina. Čitanjem knjiga

obogaćujemo svoj rječnik i maštu dok običnim crtanjem ili skiciranjem razvijamo originalnost. Svatko može biti kreativan u određenoj mjeri, u zavisnosti razvija li svoju kreativnost ili ne, jer znatan broj ljudi godinama gubi kreativnost iz svoje mladosti, jer niti ne pokušavaju biti kreativni. Kreativnost nije osobina samo rijetkih pojedinaca. Osoba koja misli da nije kreativna je zapravo osoba koja ne koristi svoje kreativne potencijale.

PREGLED NEKIH KARAKTERISTIKA KREATIVNIH LJUDI:

-Kreativni ljudi su fleksibilni i nisu skloni autoritetu.

-Kreativni ljudi su prije nadareni nego inteligentni.

-Natprosječna inteligencije nije nužan uvjet.

-Kreativni ljudi imaju pozitivnu

sliku sami o sebi.

-Kreativni ljudi suzdržavaju se od iznošenja mišljenja dok ne sakupe sve informacije o problemu.

-Kreativni ljudi su emocionalni, osjetljivi su na svijet oko sebe i na osjećaje drugih ljudi.

-Kreativni ljudi su originalni u svojim razmišljanjima.

-Kreativni ljudi su zainteresirani za prirodu problema.

-Kreativne ljude motiviraju izazovni problemi.

-Kreativni ljudi nemaju stalnu potrebu biti hvaljeni od grupe.

-Kreativni ljudi vode bogat, skoro bizaran i fantastičan život.

-Kreativni ljudi su zainteresirani za značenje i utjecaj a ne za male detalje.

-Kreativni ljudi toleriraju dvosmislenost i kompleksnost, te ne vole predvidljivost i red.

-Kreativni ljudi imaju znatiželju mladih i u starijoj životnoj dobi.

Sada kada ste vidjeli neke karakteristike kreativnih ljudi što možete reći o sebi.

Jeste li stvarno nekreativni ili samo to ne želite biti?

Hvali more, drž' se kraja

Piše: Marin Bendiš, 6.b

Danas mladi sve više slušaju o drogama, zlostavljanju te ostalim lošim stvarima. ○ tome čuju mnogo loših stvari ali nažalosti i mnogo dobrih.

Naprimjer jake droge. ○ njima od odraslih čuju da vode u smrt i siromaštvo ali od mladih čuju da su one beskrajno uživanje, otklanjaju sve probleme te da ih preplavi osjećaj blaženstva. Neki mladi odlučuju se na droge i alkohol zbog pritiska okoline dok neki misle da mogu prestati kad god žele u

čemu su u krivu. Zlostavljači su najčešće djeca koja su i sama žrtve zlostavljanja te kako svojim zlostavljačima ne mogu vratiti milo za drago, okreću se mlađim ili slabijim od sebe i tako čine beskrajn lanac. U želji za osvetom zlostavljači često pređu

granicu i tako teško ozljede svoju žrtvu ili je čak i ubiju. To dokazuje nedavna smrt **Luke Ritza**. Dok se to događa, kako mediji svoju pažnju okreću prema neuhvaćenim

zločincima pa mladi počinju misliti da nije teško pobjeći ruci pravde te sitnim krađama završe u zatvorima. Droge također zbog svoje cijene tjeraju mlade u krađe i samim time u zatvore.

Hvali more, drž' se MOBITELA

Piše: Ana Uroš, 7.a

„Ali život jest mobitel“, čuli smo od mnoge djece. I moji prijatelji Marija, Vlaho, Ivica. „Kako to misle?“ - pomislila sam, a onda se dosjetila.

Sati i sati razgovora. To je odgovor. Mnoga djeca ne mogu bez mobitla. Jednostavno je tako. Iako to ne bi trebala biti istina. Dok djeca zovu na mobitel odrasli govore kako je bilo kad su oni bili mali. Koliki računi - glavno je pitanje. Mnogi se pitaju gdje

je nestalo prijateljstvo, druženje i igra. Odgovor nalaze u novim modernim i tehnološkim otkrićima. A tek nasilje !!! Urbani izrazi i napadi. Posla ima i policija.

Otkad su naši roditelji bili mali prošlo je mnogo godina i promijenile su se mnoge stvari - od načina provođenja slobodnog vremena, do igre i zabave. Zabava je nazvati nekoga na mobitel i vrijeđati ga. Super! Zato svoje slobodno vrijeme provedite u prirodi, igri ili razgovoru s prijateljima.

Mobitel je dio nevjerojatne tehnologije koja zadnjih nekoliko godina unapređuje svijet. Ali (s velikim A) u životu ima važnijih stvari od mobitela. Kao što je prijateljstvo, s velikim P.

ANKETA sa učenicima OŠ Gruda 7. razred
Test nedovršenih rečenica na riječ mobite
„Tužan sam jer su mi uzeli mobitel“
Možete li vjerovati da je tužan jer su mu uzeli mobitel a ne zbog odgovornosti za nedjelo.
Što mislite o tome?

Ja ne mislim da treba biti tužan jer se bez mobitela može živjeti.

35 % anketiranih

Mislim kako je uredi biti žalostan, ali biti tužan je glupo. Nije mobitel sva zabava na svijetu.

50% anketiranih

Mobitel je sve na svijetu.

15% anketiranih

U današnjem svijetu potreba za očuvanjem okoliša je ogromna. Planeti Zemlji zaista je potrebna pomoć. Da bi se postigli rezultati, osviještavanje ljudi je neophodno. A osviještavanje treba početi upravo kod djece. Zato se OŠ Gruda nedavno uključila u Međunarodni program eko škola.

Otada su uvedene poneke promjene.

U plan i program uključene su ekološke teme, poput:

efekti štednje, štednja papira, sakupljanje i recikliranje, štednja vode, bioraznolikost našeg zavičaja, uređenje škole i školskog okoliša, obilježavanje važnih »ekonadnevaka«.

Eko škola Gruda imala je i svoju prvu eko – akciju. Naime, radilo se o skupljanju i recikliranju papira. Evo kako je to izgledalo:

Svi učenici su dobili obavijest da za idući dan u školu donesu starog papira. I zaista, to nije predstavljalo problem- mnogi od učenika riješili su se svih nakupina papira, starih

zadaća, novina, časopisa i ostalih nepotrepština koje su im se skupljale kod kuće. A kad su idući dan došli u školu, iznenadio ih je veelik plavi spremnik za papir (koji je škola dobila od Čistoće). Malo po malo, papir po papir - i plavi spremnik je bio pun! Tako prepun spremnik odnesen je na reciklažu. Sada je svima bilo jasnije kako su, bar malim udjelom, pomogli sačuvati šume i ogromne količine vode. Svi su postali ekološki osviješteniji.

Škola Gruda imala je mnoge projekte, a među njima se mora spomenuti i skupljanje Gospine trave. Naš konavoski zavičaj bogat je tom biljkom. Djeca su je marljivo skuplala (i nisu ga čupala iz korijena!!!). Biljka je uskoro bila uredno pakirana. Prodavan je čaj od Gospine trave, a također je prodavana rinja metvica i ulje kantariola. Svakako, djelo za pohvalu! Jer, zašto dopustiti da narod zaboravi na blaga svog zavičaja?

Ovim i mnogim drugim budućim projektima škola Gruda nastojati će svako dijete bar

malo upozoriti na njihovu obvezu, očuvanje naše prekrasne planete i domovine koju ne nazivamo uzalud Lijepom Našom!

Ravnateljica škole je Zdenka Pivčić. Školska koordinatrica je Ana Bareza, a voditelji eko grupe su Maja Bušković i Ana Čavar.

No tek zajedno s djecom i svi djelatnici škole čine jednu veliku eko zajednicu!

Eko, eko, eko...

Bistre rijeke, plava mora

Eko škola baš je fora,

Žuto sunce, nebo plavo

Prirodno je ono pravo.

Eko škola to smo mi,

Eko škola budite i vi.

Čuvajmo mi prirodu

To je blago sviju nas,

Spasimo je spasimo

Kucnuo je čas,

Eko škola to smo mi,

Eko škola budite i vi.

Eko, eko, eko...

Glazba i tekst:

Grupni rad učenika 5. i 6. razreda

EKO TURIZAM

Prirodni izvori se dijele na one koji se mogu obnoviti i one koje se ne mogu obnoviti. Npr.: lov i ribolov su izvori koji se obnavljaju. Zato se povijesni spomenici i umjetnička djela ne mogu obnoviti.

Ekološka grupa OŠ „Gruda“ obilježila je 16. rujna MEĐUNARODNI DAN ZAŠTITE OZONSKOG OMOTAČA.

EKO PORUKA

SMOG JE OPASAN I CRN
ČISTOM ZRAKU ON JE TRNI!

EKO KODEKS

Posadite cvijeće,

Ne sijecite drva

I to bi bila zapovijed prva!

Druga glasi,

nek se svijetlo gasi,

A treća još veća,

bez plastičnih vreća!

Četvrta je važna,

ne vozite automobile

Kupite romobile!

Peta kaže nek se more plavi,

Nek nam sunce uvijek sjaji!

Elena Schmuck

GOSPINA TRAVA

ČAJ OD GOSPINE TRAVE

Gospina trava ili kantaron najpoznatiji je prirodni lijek protiv depresije. Njeni blistavo žuti cvjetovi i simbolično predstavljaju moć sunca u otjerivanju sila tame, a njeni antidepresivni učinci visoko su cijenjeni i u konvencionalnoj medicini.

Gospina trava se već stotinama godina koristi oralno za tretiranje depresivnih stanja, potištenosti, anksioznosti, kao i kod bolova živaca.

Oblozi od gospine trave ili ulje gospine trave izvana se koristi kod rana, opekлина, sunčanih opekлина, kod ujeda insekata i sl. Travari i neki liječnici je preporučuju kod rana koje teže zacjeljuju jer ubrzava obnovukože.

Kada se koristi u svrhu liječenja depresije

gospina trava nije „brz“ lijek. S njom nećete postići trenutni oporavak, ali pokazuje različite dugoročne rezultate. Biljka pomaže tijelu i duši da se oporavi, te se izgradi čvrst temelj za kompletno izlječenje.

U pravilu se čaj pije tri puta dnevno, osim ako nije drugačije naznačeno u uputama, a prije nego što primijetite prva poboljšanja morat ćete pričekati najmanje tjedan ili dva. Obično jedan tretman traje tri do šest mjeseci. Iako osobe primijete značajno poboljšanje već nakon mjesec do dva korištenja, tretman nije preporučljivo prekidati radi potpunog izlječenja.

Pri normalnoj uporabi nisu zamijećeni neki

negativni efekti, iako gospina trava jako utječe na druge lijekove i njihovu djelotvornost, posebno kontracepcijskih pilula, lijekova za tretiranje tumora ili onih za liječenje HIV-a. Zbog toga je nužno konzultirati se s liječnikom prije tretmana gospinom travom.

Također, poznato je kako gospina trava čini kožu osjetljivijom na sunčevu svjetlost, zbog toga je vrlo važno izbjegavati sunce za vrijeme korištenja biljke.

Priprema:

Ukoliko na uputama na pakiranju nije drugačije naznačeno, čajnu žlicu biljke ili filter vrećicu prelijte s 0,2 l vrele vode. Poklopite i pustite da odstoji 5 do 10 minuta. Procijedite i pijte svježe pripremljeni čaj.

POVODOM MEĐUNARODNOG DANA SMANJENJA PRIRODNIH KATASTROFA 13.10.

ČEMPRES

Visok i vitak
Ponosno stoji
Tananim vrhom vjetrove broji
Odolijeva buri i jugu
Kiši i sparini.
Elegantan blista
U zelenoj krinolini.
Mirisan i snažan
Konavala dika
Čempres je naša
Prilika i slika.

Ivan Koprivica, 6.a

JESENJA HALJINA

Jesen je kao dama
u početku plaha i draga,
a kasnije se pretvori u
samoga vraga.
Ona nosi haljinu
od leda i kiše
koje je, kako jesen stari,
sve više i više.
Pod jesenskim dahom
lišće živahno pleše
sve dok zimski mjeseci
to bijelim plaštom ne riješe.

Marin Bendiš, 6.b

ČEMPRES

Čempresu ti, sve preživio si.
Došao iz Indije daleke
u srce Hrvatske.
Požare, oluje i gromove preživio si
krasno,
braniš svoj rod strogo, časno.
Tako velik i snažan svakoj
šumi si važan.
Tako opasan i jak
poželio bi te svak.
Požari i vatra te jedu ali ti vučeš na
svoju pobjedu,
Žao je svima što te sve manje ima.

Kako uspjevaš preživjeti,

pitam te ja i svi?
Zbunjeni al sretni što krasiš šume
Konavala, što zelenilo prosipaš.
I šumama sreću zaljevaš.
Hvala, hvala ti nastavi se boriti.
Nastavi čuvati rod svoj,
tako rade ljudi svi,
pa i Hrvati mi.
Tako smo sretni što imamo te,
a tako tužni što malo te je.

Anamarija Kličan, 6.a

Moja Zlatna dolina

Zanima vas gdje se može naći takva dolina?
U djetinstvu svagdje!
Moje Konavle su dobile ime po kanalima (Canales) koji su vodili do starog Epidauruma s izvora vode u Vodovađi.
Između Sniježnice, Bjelotine, Ilijinog brda i strmih Konavoskih stijena, tamo gdje

su vrbe zacrtale tok rijeke Ljute, Konavočice i Kopačice, pružila se prostrana dolina prošarana zelenim pašnjacima, vinogradima i plodnim njivama. U skrovitom kutu te doline smjestilo se mjesto Gruda. Tridesetak pitomih sela poput vijenca obgrlilo je osebujno Konavosko polje. Prekrasne kamene kuće živi su svjedoci običaja, tradicije i radišnosti naroda ovoga kraja. Nigdje toliko stoljetnih maslina, ni rodnih

vinograda, nigdje toliko odrina i kamenih mira kao u mojim Konavlima. Smokve i rogači, čempresate i dubrave izmjenjuju se s kamenjarom južnog krša. Ispod Stijena već vjekovima šumi more i nas djecu mami dalekim obalama Levanta.

Volio bih da zauvijek traje moje djetinstvo u ovoj Zlatnoj dolini.

Ivo Bronzan, 4.b

ZUBI SU VAŽNI !!!

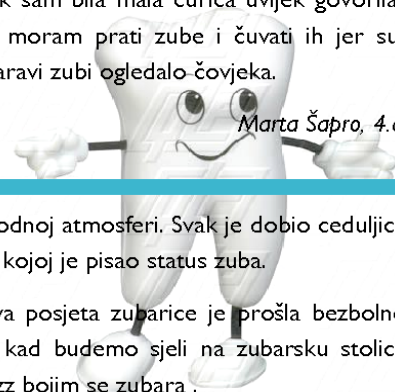
POSJET STOMATOLOGA

Znaš mama, ja sam jako strelna djevojka jer moji zubi su super. To su bile moje riječi upućene mami kad sam došla kući nakon posjeta stomatologa školi.

Ova priča počinje prošle godine kada nas je u školi posjetila doktorica Dijana, koja je svim učenicima pregledala zube i svima nam je rekla što trebamo činiti da nam zubi ostanu zdravi. Nekim učenicima je dala

papirić na kojem je pisalo da je moraju posjetiti u njezinoj ordinaciji, dok je druge pohvalila, a među njima sam bila i ja. To me razveselilo i dalo mi osmijeh na lice. Tog dana bila sam tako ponosna na sebe ali i na moju mamu koja mi je još dok sam bila mala curica uvijek govorila da moram prati zube i čuvati ih jer su zdravi zubi ogledalo čovjeka.

Marta Šapro, 4.a

BZZZ BOJIM SE ZUBARA

Moja mama radi sa zubaricom Dijanom. Najavile su posjetu našoj školi. Učiteljica je rekla da svi moramo dobro oprati zube.

Svanuo je i taj dan. Svi smo u očekivanju dolaska naše zubarice. Oni koji imaju sve

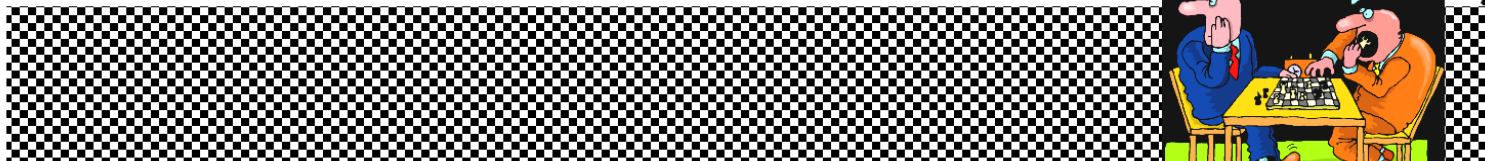
zdrave zube nemaju se zašto bojati, ali oni koji imaju problema u strahu su od onoga što će im zubarica reći.

Čuje se kucanje na vratima. One ulaze u razred. "Dobar dan! Kako ste djeco? Došli smo vam pogledati zube. Želimo vidjeti pazite li ih dobro!". Pregled je tekao u

ugodnoj atmosferi. Svak je dobio ceduljicu na kojoj je pisao status zuba.

Ova posjeta zubarice je prošla bezbolno, ali kad budemo sjeli na zubarsku stolicu, bzzz bojim se zubara.

Marija Nikoleta Đivanović, 4.a

ŠAHOVSKA GRUPA OŠ „GRUDA“

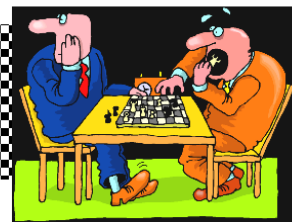
U našoj školi već više godina djeluje šahovska

grupa. Sve je više učenika koji zavole ovu poučnu igru. Ona razvija pamćenje, mišljenje i zaključivanje a uči nas i radu, upornosti i sportskom ponašanju.

Svake godine organiziramo pojedinačno prvenstvo i sudjelujemo na županijskom

natjecanju. Ove godine smo osvojili 4. mjesto.

Natjecatelji su bili: Mario Sekondo, Mario Uroš, Miho Učović, Petar Čučuk i Dominik Luka Šaćić, učenici 7. razreda i Martin Bećir učenik 6. razreda.

PJEVALA JE PAVLINOVA VILA

Piše: Petra Ljubić, 7.b

Smijeh je lijek. Nisu to ljekarije već duhovna obnova. Konavle su vječna inspiracija komedijašima. Kako se ne bi zaboravilo propitujem se za poučne šaljive narodne izreke.

Ljudi su se prije više družili i više razgovarali, u pomoć su priskakali i šaljive priče uvijek pričali. U njima bi se dotaklo svakoga ili po dobru ili po zlu. Kako je tko zaslužio.

Tako su i nastale one prekrasne šale koje danas već polako izumiru npr. "PJEVALA JE PAVLINOVA VILA" iz Ljutice.

PUČKA POBOŽNOST SV. ANTUNU U SRCIMA KONAVLJANA

Vjera u Konavlima riječima starog Konavljanih: zavjet sv. Antuna se sastoji u tome da taj dan, 13. 6., hodam pješice, da sam tih, idem u crkvu, tražim oltar. I onda se molim. Molim se ispred oltara, pa hodam oko crkve, pa molim ispred oltara, pa hodam oko crkve, pravim krugove. To traje nekih sat vremena. Zašto?

Jer mi je pomogao kad je bilo najteže.

Odgovorili su nam zašto ali tražimo odgovor i gdje.

Franjevački samostan sv. Vlaha u Pridvorju. To je najvažniji kulturno povijesni spomenik Konavala ispred kojeg je 300-tinjak godina stara platana. U doba Dubrovačke Republike Pridvorje je bilo glavno naselje Konavala, a Franjevački samostan je bio središte vjerskog života. Dala ga je izgraditi Dubrovačka Republika 1429., dovršen je 1438., a kroz povijest bio je mnogo puta devastiran. Za vrijeme Domovinskog rata i srpsko-crnogorske agresije spaljen je i opljačkan. Obnova je trajala gotovo desetljeće. U njemu se nalazi

čudotvorni gotički crkveni križ s otoka Dakse i kip sv. Antuna, skulptora Waltera Pancherija.

Naslovnik samostana je sv. Vlaho, no Konavljani ga nazivaju sv. Antun.

Uobičajni su zavjetni dani u Konavlima 13. lipanj-dan sv. Antuna Padovanskog i 15. kolovoza – blagdan Uznesenja Djevice Marije.

Izbor većine Konavljana je sv. Antun zbog njegove prisutnosti u obitelji. Konavljani su izabrali poniznog i siromašnog sveca, a ne bogastvo i slavu.

Osnova zavjetnog čina je obilazak crkve i molitva. Mnogobrojne žene obilaze na koljenima ili bosonoge. Zavjetni čin je darivanje sveca, katkad združeno s obilaskom crkve. Daruje se nakit, vezivo za oltar, procesijski barjak, slike, novac i sl. Poseban je oblik zavjeta u Konavlima bilo oblačenje ozdravljenog dječaka u fratarsku halju. Taj je tip zavjeta zasigurno postojao 30-tih godina 20. st.

U vezi sa štovanjem sv. Antuna Padovanskog u hrvatskim krajevima doznati ćemo nešto

Sjedalo se za ognjištem. Sve to odiše toplinom i domaćom atmosferom Ognjište se nalazilo na sredini prostorije, na podu kojem su bile poslagane cigle. Na njemu se ložila vatra. Nakon što bi se stvorila žerava na sredini ognjišta i ono dobro ugrijalo, sredina bi se očistila i omela od pepela. Potom bi se na голу ciglu stavljao umiješeni kruh i oblikovao kruh okruglog oblika. Poznata golokudnica. Kažu ljudi kad se ohladi, možeš njom ubiti čovjeka. Ipak bilo je veselo. Momci i djevojke su pjevali, šalili se i smijali. Danas u kaficima - sve miriše na cigarete. I tome dolazi kraj. Hvala Bogu.

Za zaključak jedna izreka: "Bijah dok se smijah".

i iz etnoloških studija. Zato idemo do fra. Zlovečere, koji je rodnom iz Pridvorja, a i gvardijan je samostana. On nam je u razgovoru potvrdio važnost pobožnosti sv. Antunu za ljude Konavala. Ljudi su se zavjetovali za zdravlje ili su zavjetovali djecu. Dečkiće bi oblačili u fratarski habit kako bi ih zaštitili od svakog zla. To se nosilo godinu dana, od sv. Antuna do sv. Antuna. Ujedno je naglasio važnost procesije. Procesija se prikazivala sv. Antunu za zdravlje. Svima dobro zdravlje, " što ono i oće akobogda-Amen dabogda".

U literaturi se uglavnom navode podaci o zaštitničkim ulogama sv. Antuna. Njemu su u hrvatskoj pučkoj pobožnosti dodjeljene sljedeće uloge:

Zaštitnik zdravlja uopće, Zaštitnik od padavice, Zaštitnik od kuge, Zaštitnik dječjeg zdravlja, Zaštitnik djece uopće, Pomoćnik siromašnih, Zaštitnik putnika, Pomoćnik u vez s budućim suprugom, Nalazi izgubljene stvari.

Kažu da prilika čini lopova, pa tako je u suštini svaki čovjek manje ili više malo-građanin, neki to bolje kriju, a neki toga nisu ni svjesni!

BOG JE STVORIO ČOVJEKA KAO NEŠTO DOBRO

Jest. Bog je stvorio čovjeka za dobro. Moje najpriateljice su Josipa, Patricija, Katarina, Nikoleta. One su mi život uljepšale! Jako sam im zahvalna. Kad mislim na njih imam samo lijepe uspomene. Josipa me tješila kad sam joj plakala na telefon. Mi smo prošle sve živo. Nešto što ja jako Josipai zahvaljujem je to što mi je dala vjeru u ljubav! Bog je želio da čovjek bude biće koje će činiti dobro, a zaobilaziti zlo. Ali, čovjek je izigrao Božje povjerenje i čini zlo. Često nehotice, a ponekad i namjerno. Ipak se bojim. Sutra me čeka srednja škola. Što ako....

LJUDSKA BOL I LJUBAV

Čovjek ima samo dva istinska pokretača, a to su bol i ljubav. Bol ima više lica. Kroz bol učimo, a kroz ljubav sazrijevamo. Bol pogađa i male i velike, djecu i starije, bogate i siromašne, poznate i nepoznate isto kao i ljubav. Kroz patnju, bol i ljubav čovjek se preobražava i postaje druga osoba. Bez boli nebi bilo ni nade, sreće i utjehe.

Čovjek u bolesti shvaća kako je drugim ljudima teško, te počne suosjećati s njima. U takvim trenucima čovjek pokušava biti jak i želi se suočiti s bolesti. Tada prođe kroz cijeli svoj život. Uviđa da puno toga nije bilo vrijedno truda i patnje te da je jako malo potrebno za sreću, mir i zdravlje. Postoji i poslovice koja govori da bolesna duša ne može liječiti bolesno tijelo.

LJUDSKE ŽELJE

Ljudi žele postati dobri, ustvari savršeni, pokušavaju otkloniti sve svoje nedostatke, žele otkloniti bol i ostvariti užitke. Dok čovjek ispunjava svoje želje pomaže i drugima. Samo ponekad. Ponekad je i sebičan i zao. Ljudi nazbilj su dobri plemeniti ljudi a nahvao zna se. Suprotnost.

“VUK JE VUKU ČOVJEK”

Posudila sam citat s interneta za podnaslov.

A u stvari ću govoriti o čimpazama. Gledajući emisiju o čimpanzama, istinski sam oduševljena njihovim ponašanjem i njihovim reakcijama, a nadasve njihovom iskrenošću, njihovim pogledima bez zakulisja i skrivenih smjernica. Uistinu podsjećaju na ljude, to jest na onakve ljude kakvi bi svi trebali biti... Iskreni, jednostavni, prirodni, ponosni, razboriti i duhoviti. U njihovim očima nema malicioznosti i malograđanštine. U njima vidim život, zajedništvo i ljubav... Napokon vidim pravog čovjeka.

TEŠKO PROTIV MALO-GRADANŠTINE

Mlada cura našminkana, te Gucci očale, te špicoke natičalice, te pic – pic. Neki ljudi uopće nisu svjesni da su malograđani, a poneki to dobro kriju. Malograđanština se nalazi posvuda. Ljudi različito gledaju na stvari. Neki ljudi vole male sredine i mala mjesta. A drugi ih zovu primitivcima. I ja sam primitivka ako ćemo tako. Što se može neki ne vole mala mjesta, Njima više znači materijalno od znanja, poštenja i ljudskosti.

ANTI TURBO – FOLK

Prije se govorilo da odjeća čini čovjeka, ali sada je to glazba. Sada je jako popularan turbo-folk. Ceca – niste čuli za nju. Onda niste u toku. Mislim da svatko od nas treba njegovati kvalitetnu glazbenu kulturu. Ja ne slušam turbo-folk, jer sam tako odgojena. Moji roditelji su još u vremenu roka i popa.

ONO ŠTO JE BITNO OKU JE NEVIDLJIVO

Iako nas okružuju bezbrojne materijalne stvari ono što nas istinski ispunjava i čini sretnima nevidljivo je. Što bi čovjek bio bez vjere, ideala, domoljubna i ljubavi prema obitelji. Njegovi osjećaji nisu mjerljivi, ne koštaju ništa, ali jako puno znače. Čovjek gleda srcem, a oči su mu ponekad slijepe i začarane. Čisto srce čini čovjeka velikim.

500 GODINA ROĐENJA MARINA DRŽIČA

Za kraj sam vam odlučila napisati nešto o Marinu Držiću, piscu iz čijeg sam djela posudila naslov za moje djelo.

Rođen je 1508. godine u Dubrovniku.

Nadimak mu je bio Vidra. Studirao je u Sieni u Italiji. 1545.g. se vratio u Dubrovnik. Tada su nastala njegova djela: 1549. „Tirena“, 1550. „Novela od Stanca“, 1551. „Dundo Maroje“, 1553. „Mande“ i „Arkulin“, 1551. „Grižula“, 1558. „Hekuba“. 1562. godine napušta Dubrovnik i postaje kapelan metlačkog biskupa u Veneciji. Tamo i umire 1567. i biva pokopan u zajedničkoj grobnici Bazilike svetih Ivana i Pavla. Ima je pravo. Ljudi nazbilj i ljudi nahvao žive i dan danas.

I još, kako ja nebi pametovala, riječ ima nastavnica hrvaskog jezika Paulina Kisić. A sada ozbiljno:

Držićevi pojmovi ljudi nazbilj i ljudi nahvao sadrže u sebi sve ostale oprečne pojmove koje susrećemo u njegovim djelima. Kod prvog susreta s Prologom Dugoga Nosa može nam se činiti da su iz njega vlastodršci onodobnog Dubrovnika mogli zaključiti kako su baš oni ljudi nazbilj, a glumci ljudi tobožnji, ljudi nahvao, urotnici useljeni u Držićev svijet. Ipak treba razlikovati pravi i obrnuti svijet komedije, a u tome veliku pomoć nude nam Urotnička pisma. Preko njih ova središnja Držićeva antiteza postaje ključ raspoznavanja svih drugih bitnih antiteza uođjivih u Držićevim djelima: prijatelj i neprijatelj, razum i nerazum, pamet i ludost, umjetan čovjek i poštenjak, brbljiv i tih, bestija i anđeo...

Zaključujemo da su ljudi nazbilj onaj dio dubrovačkog društva kojem pripada i sam Držić, a ljudi nahvao upravo vlastodršci koji misle da su mudri, a nesposobni su i oholi. Prolog Dugog Nosa kritika je Držićeva Dubrovnika, društvenog stanja, upravljačke politike i njena odraza na život običnog puka.

Ne mogu odoljet da ne napišem riječi velikog komediografa Marina Držića :

„Ma rijet vam ću jednu stvar: budi vam draže što ste uzaznali odkud su izišli i koji su početak imali ljudi od ništa i nahvao, koji smetaju svijet, nego komedija koju ćete vidjet. A komedija vam će otkrit koji su to sjeme tugljivo od mojemunskih obraza i ljudi od ništa, ojd trimjed, nahvao, koji li su ljudi tihi i dobri i razumni, ljudi nazbilj. Tihi i dobri uzet će za dobro što im se za dobro dobrovoljno čini, a obrazi od barbačepa, kojijeh nenavidos vlada i nerazum vodi, mojemuče, žvirati, barbačepi, tovari i osli, koze, ljudi nahvao, sjeme proklete, po

negromanciji učinjeni, hulit će sve, od svega će
zlo govorit, er ilz zlijeh usta ne more nego zla
riječ izit. I ne drugo! na vašu sam zapovijed,
stavte pamet na komediju!"

• • •

Volim istinu. Navodno. Pišem joj pjesmice,
veličam njenu uzvišenu i imaginarnu ljepotu.
Ali je ne želim čut.

Kažu da prilika čini lopova, pa tako je u
suštini svaki **čovjek** manje ili više malo-
građanin, neki to bolje kriju, a neki toga nisu
ni svjesni. Teško protiv malograđanštine

Opet se ponavljam: bitno je kako čovjek
gleda na stvari... malograđanštine ima svuda, a
osobno više volim male sredine. Smoje je to
u Malom Mistu lijepo rekao kroz dr Luidia
da baš stoga voli mala mjesta, zbog njihovog
teatra nažalost danas se uspjeh mjeri ako se
čovjek pojavi u Ekstri i drugoj žuto štampi,...

Lana Biondić vjerojatno ni ne zna da njezina
pedikiranja počivaju na kronično oštećenoj
kralježnici Barice Ramić.

Prije se je pričalo da odjeća čini **čovjeka** -
sad je to već glazba. I upravo podilaženje
malograđanštini u vrijeme potpunog ko-
lapsa ili bolje rečeno — ANTI TURBO
FOLK.

Thompson – Ceca

Moj životni moto je da svaki čovjek putuje
stazom svoga dostojanstva i tu sve počinje i
završava. Pretpostavljam da vaše pitanje
vjerojatno proizlazi i iz činjenice da se vlasti-
tom voljom u trenucima kada se veliki broj
ljudi bori za fotelje nalazim nekako po strani.

*Naučio sam da su samo dva istinska pokretača
čovjeka – bol i ljubav. Kroz **bol** učimo, kroz*

*ljubav sazrijevamo. Naučio sam da kao što
glavni europski ...*

Čovjek ispravno vidi srcem; ono što je bitno
oku je nevidljivo:

Mudrost stvaranja čovjeka u svijetu
poteškoća i oprečnosti upravo leži u
objelodanjivanju njegovih skrivenih sklonosti
i žudnji.

Bol pogađa i male i velike, djecu i starije,
bogate i siromašne, poznate i neznane.
Nitko ne može proći životnom posupati s
čovjekom tako da mu osigura udobnost,
ponos, prava i vrijednosti **čovjeka** te da ga
razgovorom oslobodi straha ili mu smanji
bol".(1) ...

Mi se kroz patnju i **bol** preobražavamo,
postajemo drugi ljudi. ...

Bolesna duša ne može liječiti bolesno tijelo.

Njemačka poslovice:

"Bog nije htio uništiti bol jer bi time čovjek
prestao biti čovjek, ali je stao iza svake naše
boli, učinio je svojom" (usp. Kol 1,24).

Bol ima više lica. Poznajemo prodornu,
površnu ili duboku/jaku **bol**. Svaki **čovjek**
bol. proživljava/osjeća na svojstven način

Ali volim **bol**. ona mi daje osjećaj da sam još
uvijek **čovjek**. **Bol** pomaže. **Bol** čini život
punijim. Bez nje ne bi bilo ni nade. Sreće.
Utjehe. **Bol**

Čovjekove fitretske žudnje teže ka
otklanjanju nedostataka i stjecanju
savršenstava, a poticaji za njihovo izvršavanje
jesu otklanjanje boli ili ostvarivanje užitaka
koji su predmet čovjekovih želja. A radnja
može biti čisto psihička ili umna, kao što su
pažnja srca i razmišljanje, ili može biti
izvršena putem podražaja mišića i udova

tijela. Čak i kada obavlja radnje koje
pribavljaju korist drugima, primarni motiv
čovjeku je i dalje otklanjanje vlastite boli i
pribavljanje osobnog užitka. Kao da se
njegova bol javila zbog uznemirenosti drugih,
a i užitak kao posljedica sreće drugih.

• • •

Svakako, čovjek u svim svojim poduhvatima
ne postiže svoj cilj. Njegov uspjeh, pored
pogodnosti vanjskih uvjeta, ovisi i o
njegovom zdravlju te moći i ispravnosti
njegovih percepcija, a također i o ispravnoj
spoznaji kakvoće otklanjanja nedostataka, po-
tom o kakvoći funkcioniranja moći, kao i o
znanju u vezi s raspolaganjem vanjskim
stvarima. Čovjekova briga o vlastitim
potrebama nekada se javlja na prirodan
način, kao posljedica podražaja i refleksija
unutar tijela - kao što je npr. osjećaj potrebe
za hranom i vodom - a nekada pod utje-
cajem kontakta s vanjskim svijetom - kao što
je npr. viđenje prizora iz kojeg prijeti
opasnost, a što biva uzrokom bježanja ili
pripreme za odbranu. Slično je i s
posmatranjem nekog prizora (npr. viđenje
neke porodice u bijedi) koji u čovjeku izaziva
sažaljenje te potiče njegove emocije kojima
ovaj saosjeća bol lišenosti i bijede drugih, što
u čovjeku konačno budi sklonost ka
pomaganju drugima.

POVODOM OBILJEŽAVANJA DANA KRUHA I ZAHVALNOSTI ZA PLODOVE ZEMLJE

Piše: Lucija Karaman, 5.a

Što je čarobno u mirisu kruha?

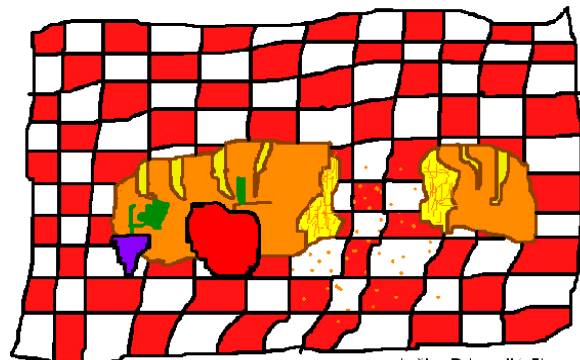
Pitala sam se što je to tako čarobno u mirisu
kruha. No nisam znala odgovor pa sam
stala nagađati.

Možda je čarobno to što je unutra posebni
kvasac ili pak mlijeko. Možda se stavi
mirisno ulje ili voda. Tako bih voljela znati
zbog čega je tako. Razmišljala sam o
mnogo čemu npr. voda pomiješana s
sokom cvijeća, kuhana sol i šećer. Nisam
mogla izdržati. Možda je pak peć namazana
mirisom ruža ili je preljev zaslužniji. Otišla

sam pitati svoju baku za odgovor. Ona mi je
rekla da ne zna, da to nitko ne može saznati.

Mislila sam možda je baka zbilja u
pravu. Idućeg dana baka je radila
kruh i vidjela sam da zbilja nije
stavljala ničeg o čemu sam mislila.
Kada je baka izvadila kruh iz peći
kao val me zapljusnuo miris kruha.
Shvatila sam da ne možemo imati
odgovore na sva pitanja. Bila sam
zahvalna plodovima zemlje jer bez
njih ne bi bilo ni kruha koji možemo
jesti ni mirisa što možemo mirisati i

mirisati. Drago mi je što sam shvatila koliko
mi to znači.

Joško Prigradić 5b

Piše: Pero Valjalo, 7.b

Pridvorje. Mir i tišina. Na zidu samostana spomen ploča velikom Hrvatu Stjepanu Radiću. Stari ljudi se spominju priča o njegovu govoru. Istražit ćemo zanimljivosti o njegovu životu, a posebno o njegovu govoru u Konavlima.

Osamdeset je godina od smrti Stjepana Radića. Život je težak to dokazuje i borba našeg hrabrog viteza Stjepana Radića. Evo par iskrica iz života...

Evo što smo našli o govorima Stjepana Radića u Konavlima. Napominjemo da spominju govor u Konavlima a pri tome misle na malo selo Pridvorje, koje je kako smo već spomenuli, podiglo spomen ploču tom hrvatskom velikanu...

"Povjerenje iskazano S. Radiću i matici stranke s oduševljenjem je pozdravljeno u Dubrovniku u okolnim selima.

...Štoviše, sporazum su pozdravljali i "ugledni dubrovački Hrvati-gospari", koji ohrabruje činjenica da je na zborovima u Dubrovniku i Klisu sudjelovao i veliki broj intelektualaca.

...Nakon posjeta Bosni i Hercegovini krajem siječnja i početkom veljače 1926., kojom prilikom je napadao državnu administraciju i nastojao pridobiti što veći dio muslimanskog stanovništva, 1961. g. početkom veljače Radić je doputovao u Dubrovnik i tamo u vrijeme proslave sv. Vlahu održao više skupština i sastanaka.

Na velikoj javnoj skupštini 2. veljače Radić je pravdao sporazum sa Srbima i istakao tri stvari na kojima su Hrvati insistirali: čovječanstvo i bratstvo, seljaštvo i ulaganje

novca u prosvjetu i gospodarstvo. Ističući pravo naroda na vladu,

Radić upozorava da Hrvati "hoće da se razvijaju kao Hrvati" dočim su Srbi opasni kad "počnu jugovati". Računi trebaju biti čisti:

... Radić je u nekoliko dana posjetio Konavle, Župu, Čilipe, Gruđu, Tršteno, bio u brojnim školama i dr., održao devet javnih skupština i deset sastanaka, a na skupovima su govorili i J. Predavec i A. Košutić (*Dom*, br. 6, 10. II. 1926.; *Dubrovački list*, br. 3, 7. II. 1926.).

Razgovarali smo i s profesorom Ivom Oreškovićem. Evo njegovog iskaza:

"Stjepan Radić je bio jedna od najsvjetlijih i najlucidnijih pojava hrvatske povijesti, ličnost koja je bila pokretač, buditelj, učitelj, narodni borac i lider najširih hrvatskih seljačkih masa i cjelokupnog hrvatskog javnog života puna dva desetljeća. Njegova politička misao dugi niz godina nakon njegove tragične smrti bila je misao vodilja hrvatskih političkih krugova i oblikovala je razvoj hrvatske političke misli.

Radić je prvi hrvatski političar koji je sustavno poučavao hrvatskog seljaka da on sam mora uzeti svoju sudbinu u svoje ruke i da zajedno s hrvatskim radnikom on predstavlja narod i državu. Radićeve riječi su:

"BUDI ČOVJEK, IMAJ OBRAZ I DUŠU, I UČI DRUGOGA DA BUDE ČOVJEK. NIGDJE NE ZABORAVI DA SI ČOVJEK I SVAGDJE TRAŽI SVOJE PRAVO, OD OBLASTI I GOSPODINA, KAO OD SUSJEDA I CIGANINA. GDJE NE MOŽEŠ SAM, DOGOVORI SE SA SUSJEDIMA I PRIJATELJIMA, PA RADITE SLOŽNO."

Stjepan Radić je u nekoliko navrata posjetio dubrovački kraj. U Konavlima je najveći narodni skup održan u Pridvorju u vrijeme blagdana sv. Antuna 1926. godine Kratak zapis o tom skupu donijele su tadašnje novine Narodna svijest 15. lipnja 1926. (u prilogu).

U Državnom arhivu u Dubrovniku u sklopu arhivskog fonda Kotarskog poglavarstva (1918.-1940.) postoje arhivski spisi koji svjedoče o radu Hrvatske seljačke stranke u Dubrovniku i okolici. U tijeku je arhivistička obrada ovog fonda pa se može nadati da će se u sklopu tog posla otkriti spisi koji će nam približiti djelovanje i rad pripadnika Hrvatske seljačke stranke i Stjepana Radića na dubrovačkom području u razdoblju između dva svjetska rata."

Zahvaljujemo prof. Ivu Oreškoviću.

Narod Konavala je 1971. podigao spomen ploču Stjepanu Radiću.

U Pridvorju na Franjevačkom samostanu gdje je govor održan i tako zauvijek utisnuo u srca Konavljana misao i rad Stjepana Radića.

ISKRICE IZ ŽIVOTA

Stjepan Radić (1871.-1928.) ređen je u obitelji s 11-ero djece.

Nakon završene treće godine gimnazijskog školovanja odlučio je proputovati zemljom. Nakon putovanja zaželio se baviti politikom. Otac je teško pristao a majka se obradovala.

U jesen 1895. grup hrvatskih studenata, među njima i Stjepan Radić, organiziraju javno spaljivanje mađarske zastave u Zagrebu. Studenti su uhvaćeni i zatvoreni. U jesen 1902. objavljuje knjižicu *Najjača stranka u Hrvatskoj* u kojoj iznosi mišljenje da je najjača stranka hrvatsko seljaštvo kojeg treba organizirati kako bi imao i stvarni politički utjecaj. S bratom Antunom 1904. osniva HPSS — Hrvatsku pučku seljačku stranku.

U studenom 1918. na sjednici Narodnog vijeća suprostavlja se centralističko-hegemonističkom načinu ujedinjenja južnoslavenskih zemalja. Tada je izgovorio svoju čuvenu rečenicu: **"Srijate kao guske u maglu."**

Usmrćen je 1928. u Beogradu. Od tada je hrvatska politička ikona.

Dana 11. prosinca u 17 sati u holu naše škole održana je promocija knjige „Stare ričete po konavoski“.

U zajedničkom projektu učenika i djelatnika Eko škole OŠ 'Gruda' sakupljeni su stari konavoski recepti koji su umalo pali u zaborav.

Učenici su uložili sav napor kako bi od baka, tetaka i majki izvukli stare, ljubomorno čuvane recepte prošlosti, nadajući se njihovom čarobnom djelovanju na našu ljepotu i ubrzan život.

Kako ne bi te dragocijene ričete ostale samo

usmena predaja poklonili smo vam knjižicu čime i vi postajete čuvari naše tradicije.

Zahvaljujemo sakupljačima ričeta (ravnateljici škole, djelatnicima i učenicima) te sponzorima koji su omogućili tiskanje knjižice (Općina Konavle, Zračna luka 'Dubrovnik', Turistička zajednica Općine Konavle).

...

Na promociji je svoj komentar dao pjesnik i kuhar Petar Obad. Nakon pjesme i plesa tj. Zbora OŠ Gruda i KUD-a Stjepana Radića mogle su se kušati delicije iz knjižice.

Napomenimo i to, kako su se knjižice prodale u rekordnom vremenu, te najavljujemo uskoro novo i prošireno izdanje!

Još jednom, svim sudionicima - *puno hvala!*

Osobno sam bila iznenađena svojim i uspjehom svojih kolega na natjecanju iz geografije prošle godine kad smo bili 7. razred. Bili smo pod šiframa, imali bodove koji su se zbrojili i eto! No sjetila sam se tada prošlogodišnje smotre Lidrana kad smo bili šestaši. Nismo imali iskustva na pozornici, ali smo imali ideju i volju koju smo pretočili u izvrsnu predstavu. Na općinskom natjecanju, osim žirija i publike, iznenadili smo sami sebe. S novom dozom samopouzdanja usavršavali smo se za županijsku razinu, ali dva dana prije jedan nam se glumac razbolio. „Skrpali“ smo se nekako, te na pozornici dokazali da nas gripa ne može uništiti. Bili smo užasno nestrpljivi do proglašenja. Nismo prošli, no to nas nije toliko pogodilo koliko prolazak predstava koje uopće nismo smatrali konkurencijom, a riječ je bilo o učenicima gradskih škola. Tad smo se sjetili riječi profesorice s iskustvom tog „dijeljenja“ na one iz gradskih i one iz seoskih škola. Ona se na to navikla, te se trudila i prije natjecanja smanjiti naše nade kako se ne bismo previše razočarali. Nakon geografije mene je još, osim novog Lidrana, čekalo natjecanje iz povijesti (skupni radovi). Prošli neuspjeh ojačao nas je za nova postignuća. Sedmaši smo, Lidrano nam nije nepoznanica, a nova predstava bila je nešto fenomenalno. I onda općinsko, županijsko i, nešto što smo dugo čekali, predloženi smo za državno koje se održavalo u nama najbližem gradu, Dubrovniku. Na izlasku iz kazališta u kojem

se održavala županijska smotra, nisam mogla ne primijetiti lica razočaranih koje smo smatrali konkurencijom. Prošlogodišnja slika razočaranja vraćala se, ali ovaj put ne na naša lica. Uz nas su predloženi oni čije nastupe nismo zapazili. Dodat ću i to da je uz prilog jednog županijskog tjednika na internetu, stajala fotografija predstave jedne gradske dramske grupe koja nije bila ni predložena. Jednog dana, nakon jednog predobrog ručka, stigao je poziv jednako dobre prijateljice s jednom zaista poražavajućom vijesti. Nismo pozvani (da mi je bar rekla da najprije sjednem). Ta vijest odjeknula je školom jače nego ona da smo predloženi. Svi su bili zgroženi. Drugu godinu za redom jako smo se razočarali i više nije bilo smisla ni volje truditi za nešto što će nas iznova slomiti. Ipak, iako pune pesimizma, ja i moje prijateljice marljivo smo se, po treći put spremale za natjecanje pred žirijem, ovaj put iz povijesti. Morale smo podići glave još jednom jer drugačije nismo mogle, no svaka je duboko u sebi znala da su nam šanse minimalne. Sa smiješkom na licu i ponosom što prezentiramo dio zavičajne baštine, suočile smo se sa žirijem koji je tijekom natjecanja pokazivao svojim izjavama naklonost gradskim školama. Bile smo predzadnje. Prvo mjesto zauzela je drugi put za redom ista skupina iste gradske škole, škole domaćina natjecanja. Preostala

mjesta također su zauzele gradske škole, zatim naša i na začelju još jedna seoska. Suze su mi bile u očima, a kad sam stigla kući one su i potekle. Mentorica nije krila razočaranje, no shvaćali smo da nam ona ne može reći: „Cure, tako stvari stoje! Pomirite se da će oni biti uvijek ispred vas!“ Nije ni morala, njen pogled govorio je sve. Plaćući sam se prisjetila kolege s natjecanja iz geografije kojem je šifra bila naziv jednog dijela grada Dubrovnik. Napisao ju je uz obrazloženje: „Tako će mislit da sam iz grada. Možda mi priznaju nešto što, da znaju da sam sa sela, ne bi!“ Ostala sam bez teksta (što se meni vrlo rijetko događa!). Samo jedan pogled kroz prozor obrisao je suze s lica. Shvatila sam kako sam zapravo ponosna na zavičaj i selo u kojem živim, kao i svi moji prijatelji. A oni? Oni nisu ništa manje vrijedni od onih iz grada. Vrlo su dobri, dragi, ambiciozni i željni rušenja predrasuda i nametanju osjećaja manje vrijednosti učenicima sa sela. S njima je zabavno surađivati, a prekrasan je sjećaj uopće ih poznavati. Hoće li dramska skupina mog, sada već 8.b razreda opet zasjati pod reflektorima pozornice? Možda, ali povijesna skupina je odlučila da hoće. A što se tiče žirija, ni mi ni naše mentorice nismo otkrili njihov kriterij, ali kakav god on bio ja se nikad neću sramiti što sam djevojka sa sela.

„Cure, tako stvari stoje!
Pomirite se da će oni biti
uvijek ispred vas!“

UČENIČKI RADOVI

JEŽ U AUTOBUSU

Jednog sunčanog dana kada sam ušla u autobus i sjela na prvo sjedalo toliko sam se iznenadila da sam poskočila s mjesta jer me jedan jež pitao može li sjesti pokraj mene. Jako iznenađena odgovorila sam mu da može.

Sve mi je to bilo jako neobično pa sam pokušala uspostaviti razgovor s njim. Prvo sam ga pitala kako to da je ušao u autobus. Tiho mi je odgovorio: „Pa što se vi ljudi čudite kada vidite nekog ježa u autobusu? Ja samo pokušavam doputovati do bake i djeda u Zagreb autobusom, put pješice predugo bi

trajao, možda ne bi ni stigao kao dijete, već bi odrastao.“ Autobus je krenuo. Nakon nekog vremena opet sam željela nastaviti razgovor s neobičnim suputnikom. Pitala sam ga kako se zove. On mi je odgovorio: „Zovem se Zvonimir, a ti?“ „Ja se zovem Lucija, hvala na pitanju. Sad bar možemo razgovarati koristeći se imenima, a ne jež i djevojčica“, odgovorila sam mu. Zvonimir me malo zbunjeno gledao zbog one druge rečenice. Upitao me: „Zar se ti ljutiš što sam te zvao djevojčice?“ namrgodeno sam ga pogledala. Kad me vidio namrgodenu rekao mi je: „Pa kao prvo i ti si mene zvala jež, a kao drugo nismo znali ime

jedno drugome!“ Shvatila sam da Zvonimir zbilja ima pravo. Počeli smo razgovarati o mnogočemu, kao npr. zašto ide baki i djedu, ide li u školu i slično, a jako sam se iznenadila kada je rekao da ide. Spustila se noć i mi smo već lagano umorni od priče zaspali. Kada smo došli u Zagreb oprostili smo se i svak je krenuo svojim putem.

Bila sam zbilja sretna što sam upoznala ježa koji govori, ide u školu i ima ime moje simpatije, svim prijateljima sam pričala o tome ali mi nitko nije vjerovao.

Lucija Karaman, 5.a

JAKO SAM SE UPLAŠILA

U mom selu postoji Sokol kula. To je velika kula u čijem se podnožju nalazi crkva s grobljem. O Sokol kuli uvijek su se pričale neke neobične priče pa sam i ja čula neke od njih. Čula sam tako da u Sokol kuli žive duhovi i da nitko nikad nije ušao u nju bez velikog straha i neobičnih događaja.

Kada sam o tome jednom malo razmišljala pala mi nje na pamet ideja da s prijateljima odem do kule. To sam i učinila. Pozvala sam svoje prijatelje i prijateljice da mi se pridruže u toj pustolovini. Oni su me u početku čudno gledali, ali su mi se ipak odlučili pridružiti.

Putem prema kuli sve je bilo uobičajeno.

Kad smo došli pred ulaz nastali su problemi, nitko nije želio ući prvi, svi su se plašili, pa sam ja odlučila probiti led i ući prva. Išla sam korak po korak, a svi su ostali bili iza mene. Došli smo do najmračnijeg i najezivijeg dijela kule, vladala je potpuna tišina a po podu su ležala uginula životinjska tijela. Nije me to prestrašilo, nastavila sam dalje. Odjednom sam se osvrnula iza sebe i na moje veliko iznenađenje nije bilo nikoga od mojih prijatelja. Svi su odjednom nestali. Uplašila sam se, jeza mi je prošla tijelom. Odjednom začujem nepoznat i jako neobičan glas od kojeg mi se zaledi krv u žilama. Taj glas je samo ponavljao: "Nikolina, Nikolina, pogledaj gore!" Kada sam pogledala prema gore srce mi je zamalo prestalo kucati, moji pri-

jatelji su letjeli po zraku. To je bilo strašno gledati, nisam znala što napraviti. Opet se ponovio glas "Nikolina, Nikolina, pogledaj gore!" Ono što sam sada vidjela bilo je još gore od onog prošlog. Duhovi su svezivali moje prijatelje i izgovarajući čarobne riječi pretvarali ih u duhove. Počela sam plakati i osjećala sam se izgubljeno. Jedan duh je rekao: "Nikolina, ti si na redu!"

Plakala sam tako glasno da sam čak i mamu probudila koja me pitala što mi je. Ja sam joj još u šoku rekla kako sam sanjala ružan san koji me jako uplašio. Mama me umirila, ja sam zadovoljna što je to bio san nastavila tu večer sigurna u svom krevetu.

Nikolina Obradović, 7.a

MIRISI I OKUSI U DOMU

MOJE BAKE

U domu moje bake uvijek se osjećam sretno. Svaki put kad ja dođem u njezinu kuću ona pravi kolače, a ja promatram kako ona to radi nadajući se da ću i ja jednoga dana, možda kada postanem baka, raditi takve kolače.

edan odlazak baki bio je ipak drugačiji. Ovoga puta nisam zatekla baku kako pravi kolače iako je znala da ću joj doći u posjet. Sjedala je na kauču i gledala televiziju. Zabrinuto sam je pitala je li se osjeća dobro, je li sve uredu. Baka je postala tužna. Odgovorila

mi je da da joj je svaki dan sve teže obavljati različite poslove, kako se ne osjeća dovoljno dobro da bi sama pravila kolačiće. Rekla sam tada baki da ću joj rado pomoći ako ne može sama. Uz malo mog nagovaranja podigla se s kauča i krenula po kući tražiti potrebne sastojke za moj najdraži kolač. Dok smo pravile kolač nosnice su mi ispunjali razni ugodni mirisi i željela sam da kolač bude što prije napravljen. "Napokon je gotov"- bila je moja rečenica oduševljenja nakon što je baka izvadila kolač iz peći. Kako je vidjela moje oduševljenje i nestrpljivost, baka je predložila da odemo u kratku šetnju dok se kolač ne ohladi. Iako sam znala da će se

na ulici izgubiti ugodan miris bakine kuće, radosno sam pristala na šetnju jer sam znala da će je to razveseliti. Čim smo se vratile kući baka je otkinula veliki komad kolača i ponudila mi ga. Još je bio topao, a miris koji je oko sebe širio i sada osjećam u nosnicama.

Često se sjetim svoje bake, često mislim na nju, ali kad god osjetim u kući ili na cesti miris kolača prisjetim se svog prvog kolača koji sam napravila uz bakinu pomoć u njenoj čarobnoj kuhinji i čini mi se da osjećam njegov slasni okus u ustima, iako nije tu.

Marijela Antunović, 6.a

PUTOVANJE VREMENSKIM

STROJEM

U jednoj mračnoj sobi, punoj prašine i starih stvari nalazio se jedan čarobni stroj. Bio je prekriven prašnjavim zastorom i činilo mi se kao da zastorom netko želi dati na znanje znatiželjnicima da se taj stroj ne dira. Ipak, znatiželjna kakva jesam, odlučila sam podići zastor. Ugledala sam neobičan stroj s čudnim pokretačima i sjajnom kacigom. Iznenada se pojavio neki stariji čovjek i počeo gromoglasno vikati da se maknem odatle kako se događaj ne bi ponovio. Ja sam šutjela, a kada se došljak smirio rekao je da se zove Luka. Počeo mi je pričati događaj koji se njemu dogodio prije nekoliko godina. On i njegova zaručnica Nina pripremali su veliku ceremoniju. On je pokušavao smisliti savršen dar koji će joj na ceremoniji uručiti i jednog dana se dosjetio. Počeo je izrađivati

vremenski stroj kako bi se on i Nina vratili u prošlost i vidjeli Nininu mamu koja je umrla kada je Nina imala samo dvije godine. Nekoliko tjedana kasnije obavili su svoju ceremoniju i on je odlučio pokazati dar. Nina se toliko razveselila da je odmah željela otići. Sljedećeg jutra to se i dogodilo.

Nina i Luka ušli su u vremenski stroj i otišli u prošlost. Našli su se u istom gradu u kojem žive i u svom normalnom životu, samo je grad bio potpuno drugačiji. Prošetali su do Ninine rodne kuće i tamo ugledali ženu kako pere rublje. Nina je htjela potrčati majci u zagrljaj ali nije smjela, nisu smjeli imati kontakte s ljudima prošlosti. Luka je na trenutak ostavio Ninu samu, a ona je to iskoristila kako bi se još malo približila majci. Kad ju je majka ugledala takvu, u neobičnoj odjeći,

toliko se preplašila da je počela vrištati. Nina je nestala. Luka je nikako nije mogao pronaći. Postalo mu je jasno da su utjecali na prošlost i da je Nina zauvijek izgubljena. Najbrže što je mogao otrčao je natrag u stroj i vratio se u sadašnjost. U sadašnjosti nitko nije ništa znao o Nini i njenom boravku na Zemlji, kao da nikada i nije postojala.

Kada je završio priču potekle su mu dvije suze niz lice. Ja sam ga pokušala utješiti savjetima kako mora zaboraviti prošlost i vjerovati u bolju i ljepšu budućnost pred sobom. Ne znam koliko sam mu pomogla, ali svakako sam naučila da ne treba od života tražiti ono nemoguće.

Ana Uroš, 7.a

UČENIČKI RADOVI

CESTA ČEKA PRED KUĆOM NESTRPLJIVO

Život nije lagan. Često se trebamo odlučiti kojim putem krenuti kroz njega. Te odluke susrećemo još dok smo djeca. Moramo izabrati koju ćemo srednju školu upisati, koji fakultet i kojim ćemo se zanimanjem baviti. Hoćemo li dobro izabrati nikada ne znamo unaprijed, mislim da je taj odabir često i stvar sreće.

Ja ne očekujem da mi život bude lagan. Očekujem uspone i padove i svakakve prepreke. Nisam bogat i ne mogu kupovati ispite i diplome kao neki studenti. Za sve se treba dobro potruditi, ništa ne dolazi samo od sebe, treba se dobro promučiti. Trud mi neće biti težak, to sam naučio od svojih roditelja koji cijeli život rade kako bi podigli tri sina i odgojili ih u poštenju.

Želim imati pošten i sretan život ispunjen

ljubavlju. Ne želim na nemoralan način učiniti svoj život lakšim i ugodnijim. Radije bih radio cijeli život nego imao grižnju savjesti ne radeći ništa. Volio bih da i moji prijatelji razmišljaju slično meni kako bi naše prijateljstvo ostalo i dalje čvrsto i iskrene, ispunjeno zadovoljstvom i poštenjem.

Marko Cvjetković, 8.a

SVI MOJI NADIMCI

Nadimci, eh! Bez nekih nadimaka stvarno bih mogla, ali što ću kada na to ne utječem ja. Jedan od tih, meni ne baš najdražih nadimaka, je onaj Šljivica. Tako me je tata zvao dok sam bila malena jer sam jednostavno obožavala jesti šljive. Gutala sam ih kad god bi mi se našle na putu, a često sam i sama išla u potragu po kući za njima. One su okrugle, da ne rečem bucmaste pa mi nije nekako drago da me povezuju s njima.

Drugi moj nadimak je Twity jer mi je to jedan od omiljenih crtića, a nisam se ni odvajala od svoje torbe u obliku kanarinca. Mama često kaže da nemam mira, stalno nešto cvrkućem i lepršam po kući. "Pravi si Twity", znala bi mi reći. Ovaj me nadimak i ne smeta previše. Sviđa mi se kad me povezuju s veseljem ali mi se čini da ga ukućani sve manje upotrebljavaju otkad sam polako ušla u pubertet. Sigurno je to zbog ovih promjena raspoloženja. Rodice me zovu

Ivančica, po cvijetu koji je jako lijep, brat mi tepa lje kada se hoće maziti ili treba moju pomoć u čemu. Mrzim kad me zovu lvić ili lvica jer sam cura, a ne dečko.

Znam zbog svih tih nadimaka luditi i hysterizirati, ali me ljutnja brzo prođe jer mi nadimke daju uvijek oni koji me vole i koje ja volim. Kako se na njih dugo ljutiti?

Ivana Marinović, 6.a

UČENIČKI RADOVI - Područne škole

MOJ ZAVIČAJ

Kad udeš u Pridvorje vidiš sve. Izadeš na Križ da vidiš poje i svačiju lozu. Kad dođeš na Dragičev brijeg vidiš cijele Konavle. Ispod moje kuće su doline, međe i veliki brijegovi. Naša su brda zelena, gustih šuma i jako kamenitih vrhova. Najviše se igram ispred Kneževa dvora i penjem po maslinama. Kad nas vidi susjeda Jane vrišti da je čuje cijelo selo. Mati me onda odma zove na objed jer zna da sma nešto zbroko. Kad uđem u komin uzimjem pantaruo i ožicu, a na trpezi me čeka pjat pun zelene menestre s lardom. Čaća mi govori da sjednem za trpezu i da svi objedujemo. Dundo Luka stalno traži da mu

nešto donesem dok objed traje. Danas mi je reko da mu dodam bokar i žmuo iz kredence. K'o da nema svojijeh noga. Brzo objedujem i uteknem vanka da se igram. U to me čaća zove da mu donesem dikelu i motiku jer idemo u poje. U poju nas čeka šes, sedam ijada loza i šeset korjena prasaka. Ko će sve to uraditi?! Jadan ja! Nije lako biti seljak, ali volim tu svoju zemlju najviše na svijetu.

PŠ PRIDVORJE, NIKŠA DRAGIĆ 4.r.

TATANAC

MOJ TATANAC VOLI PITI PIVANAC

VOLI VOZIT AUTANAC

VOLI JESTI JEZANAC

ZNA PJEVATI PJESMANAC

NAJVIŠE VOLI SPAVANAC

I UZ TO JEDAN PIVANAC.

UJUTRO SE DIŽE, SJEDA U GOLFANAC

OTIĐE U BUTIGANAC

PO PIVANAC.

TO JE MOJ TATANAC

PRAVI JE MATANAC.

PŠ Pridvorje, Niko Radovac 4.razred

LINKOVI

Zabava i igre

- > [Igre123](#)
- > [Agame](#)
- > [Igre sa portala](#)
- > [NationalGeographic J...](#)
- > [ODLIKAŠI hr](#)
- > [Izradite strip](#)
- > [BOŽIČNE IGRE](#)

E-škola

- > [e-skola FIZIKA](#)
- > [e-skola GEOGRAFIJA](#)
- > [e-skola KEMIJA](#)
- > [Windows XP](#)
- > [Sve o računalima](#)
- > [LOGO online](#)
- > [Muzeji RH](#)

Nastavnici

- > [razredna-nastava](#)
- > [HZTK](#)
- > [HSI](#)
- > [AZOO](#)
- > [Online rječnik](#)
- > [Zbornice](#)
- > [ECDL Hrvatska](#)
- > [CADnet](#)

Web stranica pokrenuta je u rujnu 2008. godine, u sklopu CarNet-ovog CMS sustava. Bilo je više izmjena dizajna stranice, no nadamo se da vam se trenutni izgled najviše sviđa, jer će se zadržati neko vrijeme.

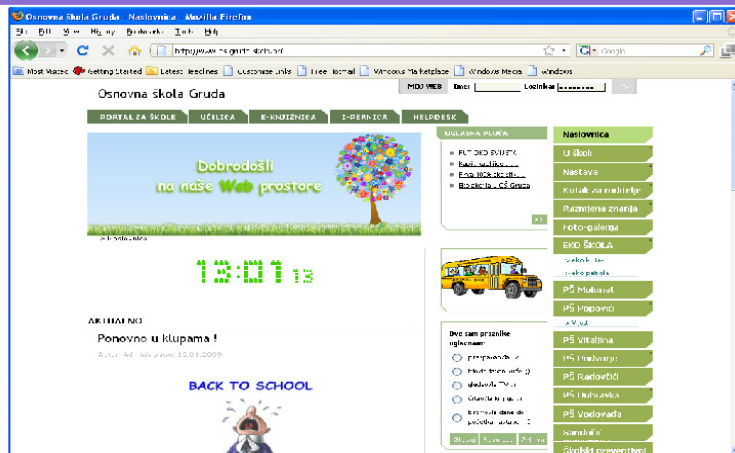
Stranica sadrži osnovne podatke o školi, kutak za roditelje, foto-galeriju, novosti o projektu Eko-škole, kao i podatke o područnim školama.

Nabrojani podaci dostupni su svim posjetiteljima stranice, dok su pojednosti o zaposlenicima škole dostupni samo *logiranim* posjetiteljima.

Linkovi na dnu naslovne stranice su preporuke za posjet drugim web stranicama, kako učenicima tako i učiteljima.

Postoje i druge vrste *linkova* koji su prvenstveno namijenjeni učenicima, te su uglavnom zabavnog sadržaja.

Na stranici se postavlja tjedna anketa u kojoj mogu glasovati svi posjetitelji stranice.

Učenici također sudjeluju u *popunjavanju* EKO stranica, kao i u uređivanju pojedinih članaka, ovisno o aktualnim temama u školi, a foto-galerija (koja je najčešće posjećena) također je prikupljena i formirana uz pomoć učenika.

U samom vrhu stranice nalazi se *link* naziva *I-PERNICA*, a što je zapravo *Webmail* sustav za škole.

Ukoliko su učenici, dakle, zainteresirani za kreiranje vlastitog webmail-a, mogu se javiti u tajništvo škole (za dobivanje korisničkog imena i lozinke) te *klikom* na *link I-PERNICA* jednostavno kreirati svoj webmail pretinac, koji osim usluga slanja poruka sadrži adresar, kalendar i neke druge pogodnosti...

www.os-gruda.skole.hr

Moja mini TV!
Zvezdane staze
 Ako imate zvučnike
 okušajte se u vodenju
 vlastitog benda
Čarolija mišem...
 Pogledajte zanimlivi ZOO
IQ test
 Izračunajte koliko ste
 točno stari!
klikni!!!

tipoglikemija
 Perma itstraživanjima
 jendog engleskog
 sveučilišta, potpuno je
 sveejdno kojim se
 razdoličiam nēiu sala u

malo smijeha za kraj ...

NASTAVNIK: koliko učenika trenira tenis?

UČENIK: 2ipo učenika

NASTAVNIK: kada slavimo Uskrs?

UČENIK: na Tijelovo!

NASTAVNIK: koja je reljefno najviša regija u Hrvatskoj?

UČENIK: nizinska Hrvatska.

NASTAVNIK: kako se zove prostor oko kuće, ali književno?

UČENIK: kućodvor

NASTAVNIK: hoćeš ti onda odgovarati

UČENIK: ne bi ja pisao usmeni!

NASTAVNIK: djeco, u srijedu ću vam dati nenajavljeni test!

NASTAVNIK: koji dio uha je najvažniji?

UČENIK: vanjsko,srednje i unutrašnje.

NASTAVNIK: upali svijetlo da se bolje čuje!

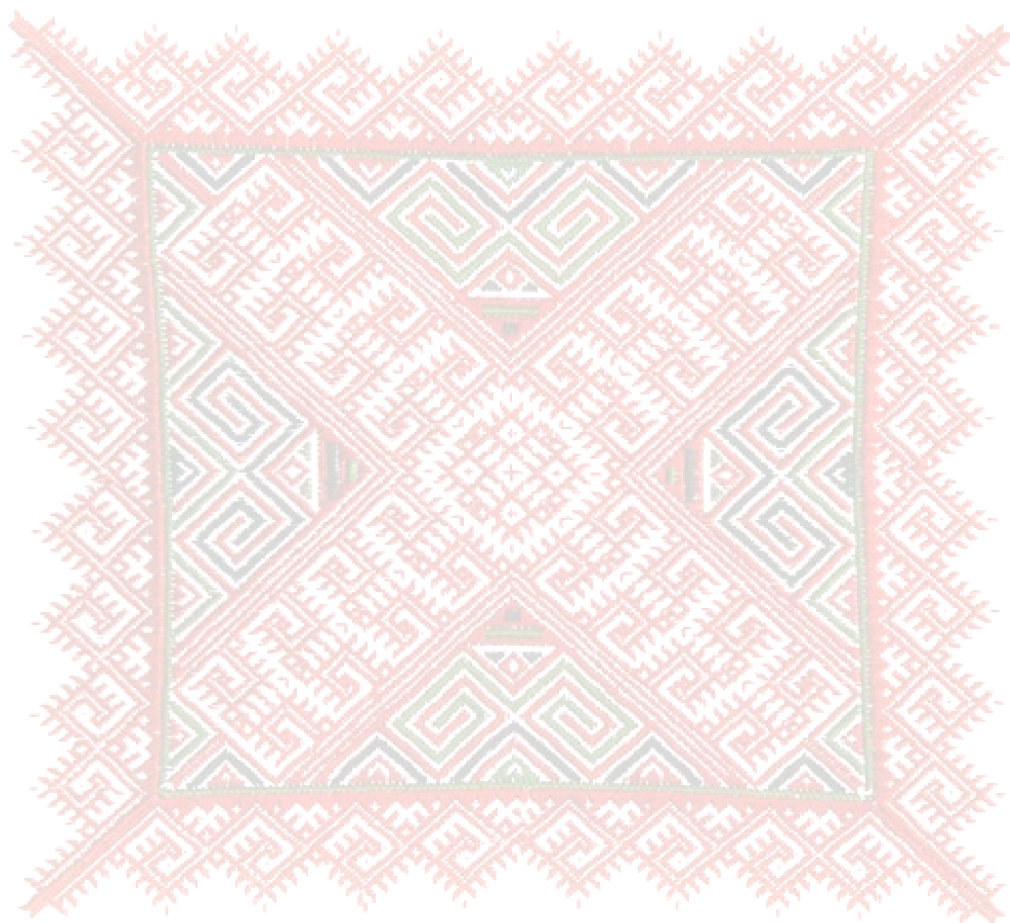
NASTAVNIK: reci, M, M, MA, MA, MA, MAT, ... jao, kako se ono zoveš?

UČENICA: Ana!

ZAHVALJUJEMO NA SPONZORSTVU

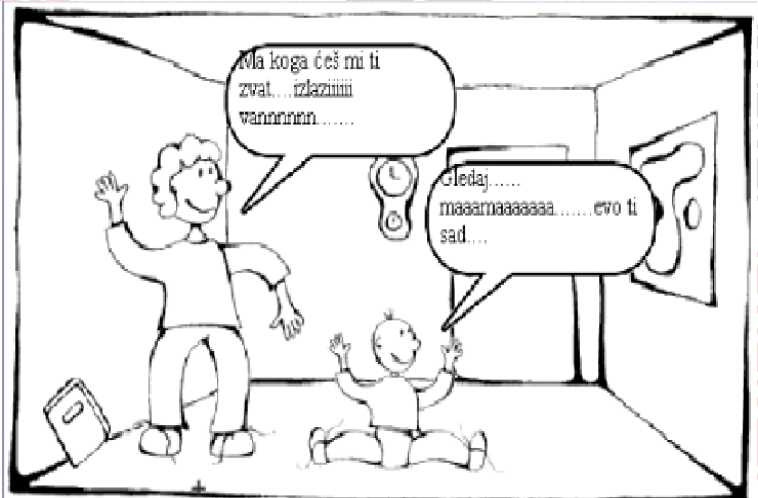

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJA DUBROVAČKO-NERETVANSKA
OPĆINA KONAVLE

Caption: U obitelji Horvat svaki dan vlada nemir, ali ovaj je bio strašan... počela je svađa

Caption: ... Svađa se nastavlja, ali dolazi mama....

Caption: ... Došla je mama i jako je ljuta.....

Caption: ... Svađa se i dalje nastavlja, ali mama zove tatu... upsssss....

Caption: ... Tata nije ništa pokušao, a dečki su trebali dobit kaznu jer su zločesti....